

udsætning for at træde i Ernæringsraadets Sted ingenlunde synes mig umiddelbart indlysende. Det forekommer mig ikke at være nogen Fordel hverken for den ene eller den anden Part. Nu hører vi imidlertid, at det staaende Landbrugsudvalg, der er tænkt som Administrator af Kornloven for det kommende Aar, ikke kan virke længere, efter at en Del af dets Medlemmer har erklæret sig uvillige til at fortsætte Arbejdet. Vi maa vel saa i Udvalget se at finde et andet Grundlag. Jeg er ganske klar over, at Ernæringsraadet ikke behøver at virke i samme Udstrækning som hidtil for at kunne administrere de Beholdninger, der indgaar for det kommende Aar; men der vil dog alligevel være ca. 5 Mill. Tdr. Korn, der skal modtages, oplagres og fordeles, og det er min Opfattelse, at man vil staa sig ved at lade Ernæringsraadet maaske i en noget mindre Skikkelse end nu administrere Kornloven ogsaa for det kommende Aar. Men derom kan man forhaabentlig tale sig til Rette i det kommende Udvalg.

Endelig ønsker jeg at sige et Par Ord om Bestemmelsen i Lovforslagets § 10, hvor det foreslaas, at enhver Jordbruger har Ret til at omsætte alt det Korn, der ikke skal afleveres til Staten i Henhold til Lovforslaget, i fri Handel, saafremt ikke anderledes ved Lov bestemmes. Dette vil kort og godt sige, at naar Jordbrugerne har afleveret deres Rug og Hvede til Staten, har præsteret den Ligning, som Loven paabyder, kan de handle med Resten af deres Korn, altsaa med Vaarsæden, til de Priser, som Forholdene giver dem Mulighed for at tage. Jeg anser denne Bestemmelse for at være overordentlig uheldig og er her i absolut Modsætning til det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen), der talte paa Venstres Vegne. Det er selvfølgelig en stor Fordel for de store Landmænd, der har meget Korn at sælge, at kunne faa den saakaldte frie Pris for deres Korn. Men det vil lige saa sikkert være til Fortræd for de mindre Jordbrugere, som skal købe Korn. De vil komme til at betale det med en høj Pris — hvor høj, lader sig aldeles ikke sige i Øjeblikket, men at man kan befrygte meget høje Priser paa det Korn, der saaledes sælges i fri Handel, derom kan der ikke være Tvivl. Jeg maa derfor tilraade, at man ogsaa for det kommende Aar enes om en bestemt Pris, hvortil den Vaarsæd, der bringes i Handelen, skal sælges. Vi har jo en meget stor Bygavl, som vi forhaabentlig faar bragt godt i Hus, og der

kommer da Byg paa Markedet i saadan Udstrækning, at man sikkert ikke vil komme til at savne Byg. Men hvilken Pris, Bygget vil blive solgt til, kan ingen vide; der er heller ingen Bestemmelse om, at Staten skal købe Byg, og man maa derfor antage, hvis ikke andet bestemmes, at hele Grynproduktionen vil komme til at foregaa paa en saadan Maade, at Priserne paa Gryn vil blive usædvanlig høje. Alle ved, hvilken overordentlig stor Rolle Byggryn i de senere Aar har spillet for Befolkningens Ernæring. Priserne har været nogenlunde rimelige, men stigende i den sidste Tid. Skulde dette vigtige Næringsmiddel nu blive bragt op til en ganske fabelagtig Pris, vil det yderligere tjene til at forøge Vanskelighederne for den mindre bemidlede Del af Befolkningen og yderligere bidrage til at forøge Uroen i Landet. Og det forekommer mig, at alle burde være villige til i videst muligt Omfang at træffe Bestemmelser til Beroligelse af Befolkningen. Jeg henstiller derfor til det kommende Udvalg alvorligt at overveje Muligheden af at fastsætte en bestemt Pris for det Vaarkorn, der bringes i Handelen, efter at Ligningen er præsteret.

Det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) fremsatte adskillige Betragtninger, som nærmest var af den Beskaffenhed, at man maatte faa den Opfattelse, at han havde en noget daarlig Samvittighed. En væsentlig Del af hans Foredrag var nemlig anlagt som et Forsvar for Landbrugerne mod Angreb, som det ærede Medlem havde plukket ud af enkelte Aviser og enkelte Taler. Man kunde næsten tro, at det ærede Medlem havde den Opfattelse, at de Talere, der fulgte efter ham, vilde rette voldsomme Angreb paa Landbrugerne. Jeg tror, jeg bestemt kan hævde, at jeg i alt Fald ikke i min Tale har rettet noget som helst Angreb paa Landbrugerne og heller ikke haft til Hensigt at gøre det. Jeg mener i det hele taget, at det ærede Medlem har ganske Uret i, at det er den almindelige Opfattelse i Kredse udenfor Landbruget, at Landbrugerne har flaaet Befolkningen. Der har været delte Meninger om, hvilke Priser der skulde betales for de forskellige Produkter, som Landbrugerne har leveret. Det har i og for sig været naturligt, at Landbrugernes Repræsentanter har krævet højere Priser, end der fra anden Side straks har kunnet indrømmes. Parterne har her staaet i nogen Grad hver med sine Anskuelser. Men i det store og hele er man dog ved For-